

Egy személyes élményem, történetem egy fogyatékos diáktársammal

(Lakner Patrícia Éva 15 éves 9. osztályos tanuló)

Gárdonyi Géza EGYMI Mór

Miért is szeretem őt? Miért választottam őt? Miért róla fog szólni az írásom? Ezer és ezer kérdés fogalmazódott meg bennem. De válaszokat csak lassan leltem meg.

Mikor először egy osztályba kerültünk, nagyon utáltuk egymást. Folyton versenyeztünk, hogy melyikünk a jobb, a szebb, az okosabb, a tanárok segéde. Így ment ez napról napra, hétről hétre. Ha ő jobb jegyet kapott mint én folyton csapkodtam és piszkáltam, hogy mivel is jobb ő nálam. De csak hamar rá kellett jönnöm arra, hogy nem jobb hanem értékesebb. A társadalom, az osztályom ékköve. Hiszen ő annyi mindent megélt velem szemben ezalatt a 15 év alatt. Én pedig mindig csak bántottam. Majd jött a nagy bummm és mindent megváltoztatott.

Kiderült róla, hogy beteg, fogyatékos, sokkal jobban mint azt bárki is gondolta volna. Én pedig a legjobb barátommá fogadtam, sőt inkább egy kicsit a testvérem is lett. Mikor egy reggel nem jött be az osztálytermünk ajtaján nagyon aggódtam miatta. Egész nap az járt a fejemben, hogy vajon mi lehet vele, merre járhat, mit csinálhat... Végül válaszokat kaptunk. Kiderült, hogy egy nagyon komoly műtétre készítik fel az orvosok, ami egyet jelent a sok iskolai hiánzzal, lemaradásokkal. És ekkor jöttem rá, hogy önként jelentkezek arra a szerepre aki elviszi neki majd a leckét, és elmegy hozzá beszélgetni hiszen itt lakik a szomszéd utcában. Petra néni elmondta, hogy melyik nap lesz a műtét, és ez milyen komplikációkkal fog járni és mik lehetnek a következmények. Aznap folyamatosan csak rá gondoltam, mintha lélekben én is ott lettem volna mellette. A következő hír már csak az volt, hogy minden rendben ment, és 3-4 nap után haza is jöhet. Attól a perctől csak a napokat számoltam visszafelé, hogy mikor találkozhatunk a kis békával, mert titkon még mindig az volt.

Majd elérkezett a várva várt találkozó. Aznap délután elindultam, hogy meglátogassam. A kis béka ott feküdt az ágyon én pedig szólni sem tudtam. Akkor szembesültem vele, hogy milyen ártatlan teremtés. A műtét, és az utána való kezelés megviselte. Már nem mosolygott úgy szeme mikor ránéztem. Majd beszédbe elegyedtünk. Ekkor változott meg minden. Rájöttem, hogy sokkal több a közös bennünk, mint azt gondoltam. Ő is ugyanazt azt énekest szereti mint én, és ugyanúgy ki szokta az embereket figurázni mint én. Ettől a naptól kezdve minden nap a vendégük voltam, először mint az osztálytársa aki vitte a leckét, utána pedig mint a legjobb barátnője. Minden titkunkat megosztottuk egymással. És már az sem zavart, hogy fogyatékos, hogy lassabban, dadogva beszél, hogy sokszor lassabban dolgozik mint én, hogy nem mindig tudja magát kifejezni. Ő akkor is az én barátnőm volt. Mikor visszatért az iskolába sokan csúfolták azért mert kihullott a haja a gyógyszerektől, én akkor is mellette voltam és megvédtem. A többiek persze továbbra is békának csúfolták az én szavaimmal élve. De ő nem akart ezen változtatni, hiszen ő egy béka volt, egy gyönyörű színes béka. Akinek ha jó kedve volt ragyogott mint az a béka akit sütött a nap. Ha beteg volt próbált elrejtőzni, mint a rejtőzködő békák és így tovább.

De a legfontosabb, hogy amit a legnagyobb különbségünknek hittünk, pont az a legfontosabb és a legmegegyezőbb köztünk, mert mind a ketten mások vagyunk. Ki így, ki úgy..... Mindenki más mint a többi, hiszen két egyforma nincs a világba, csak nagyon hasonló.

Így kezdődött a mi barátságunk ami azóta is töretlen és megrendíthetetlen. Ez a legjobb élményem az én drága szeretnivaló „fogyatékos” barátnőmmel.